

„Võtke oma siilipoeg," ütles ta. „Leiti metsast."

„Mingu siilipoegade juurde," vastas siiliema. „Sööb hiirekese ja heidab magama. On juba hilja."

Kassipoeg sõi kõhu täis, aga nii kui siilipoegade juurde heitis, hüppas kohe üles.

„Oi!" karjus ta. „Ma ei või, igast küljest torgitakse!" ja hakkas nutma.

Siiliema ärkas, tuli urust välja ja ütles:

„Mis ma sinuga pean tegema? Pole sa jänesepoeg, oravapoeg ega siilipoeg. Kes sa ometi oled?"

„Ma ei tea," vastas kassipoeg. „Ma olen väike."

Siiliema haigutas ja läks tagasi oma urgu magama. Aga kassipoeg istus puu alla ja nuttis kogu öö.

TÃƒÂµrges kassipoeg, lk. 11